

נפת צופים

"אם על תודה יקריבנו" (ז, יב)

רש"י: אם על דבר הודאה על גס שנגעוה לו.

התרגשות גדולה היתה בבית הפנסת של רבי יעקב עמדין, (המקנה היעבץ) הצדיק עומד ומברך בכונה גדולה: "הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב", והכל משיבים בהתלהבות: "מי שגמלה כל טוב הוא יגמלה כל טוב סלה!"

דקות ספורות לאחר מכן התאספו הכל סביב הרב, והאזינו בהתפעמות לספור גס הצלתו.

"חסד ואמת עשה עמי ד", פתח היעב"ץ, "והציל אותי ואת כתבי גם יחד. וכך היה המעשה: בשעת לילה מאחרת הייתי רכון על תלמודי. לשבתי ליד השלחן כשמלפני מנחת תבת העץ, עליה מנחים כלי הכתיבה, הדפים והספר שאני לומד ממנו. בתוך שקע הנמצא בקצה התבה, תחוב היה גר גדול של חלב, שהאיר לי בלמודי. לפתע חשתי עצפות רבה, והנחתי ראשי על זרועי המנחת על התבה, כדי לנוח במה דקות ולאגר כח להמשך הלמוד. אולם מבלי משים שקעתי בשנה עמוקה. דקה חלפה, ועוד אחת, ונר החלב המשיך לדלק עד שכלה הנר, והאש אחזה בתבת העץ. הדפים אף הם החלו לבער אף אני עודני שקוע בשנה... לפתע חשתי טלטלה, והתעוררתי משנתי בבת אחת. אז גליתי את הסכנה העצומה שהייתי נתון בה, וכביתי מיד את האש, רגע לפני שצרב את פני. כפי שנאמר בפרשת ויצא: "ויקץ יעקב משנתו ויאמר מה נורא המקום הזה" - בית תלמודי שבו נעשה לי גס.

בברכת "הגומל" אשר ברכתי היום", סיים הרב, "מודה אני לד' על שני גסים שנגעו לי במארע זה: על הצלת גופי מן האש, ועל הצלת יגיעי כפי - הכתבים שכה עמלתי עליהם, שהרי הדפים שגשרפו היו אלו שכבר הדפסו. ואלו הדפים שטרם הדפסו, לא אחזה בהם האש. תכתב זאת לדור אחרון ועם נכרא יהל קה".

(מור וקציעה)

"זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת" (ז, לז)

קח את אהרן ואת בניו אתו" (ח, ב)

כאשר צוה ד' לקחת את אהרן ואת בניו לכהנה, הצטער על כך משה מדוע לא זכיתי גם אני לעבד ולשרת במשכן?
אמר לו הקדוש ברוך הוא?

"זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת" - אומרים חז"ל (מנחות קי) שמי שעוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא מנחה.

וזאת היתה תשובתו של ד' למשה: מי שעוסק בתורה ומרביץ תורה לרבים, כמוה, חשוב בעיני יותר מעבודת בית המקדש, ולכן אינה עובד במקדש כדי שתהיה פנוי ללמד תורה לעם ישראל.

(תורת משה)

"וילבש אתו את המעיל" (ח, ז)

"רבי, ברכני!" התחננה האשה בפני הגאון רבי יחזקאל אברמסקי, "סכנה גדולה עומדת בפני!"

מי היתה אותה אשה? ובפני איזו סכנה עמדה?

היתה זו שרה, אחיניתו של הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ', ראש ישיבת קמניץ שבליטא. הימים היו ימי מלחמת העולם הראשונה, ועומדת היתה לחצות את הגבול המפריד בין פולין לרוסיה. דבר זה היה ברוך בספנת נפשות.

האזין הרב אברמסקי לדבריה של האשה, הרהר מעט ושאל:

"התואילי נא לעשות למעני חסד גדול?"

"נדאי!" ענתה שרה בלי הסוס, "במה מדבר?"

"מבקש אני" השיב הרב "שתקחי עמך בעברך את הגבול, את כתבי היד של ספרי "חזון יחזקאל", ותעבירי אותם לויילנא".

האשה האמיצה לא סרבה, לקחה עמה את הכתבים, והרב ברכה שתגיע לשלום. וכיצד עברה האשה את הגבול עם הכתבים? היא הגתה רעיון מתחכם, וחברה את כל הכתבים זה לזה עד שנעשו כעין סדין ארוך, אותו כרכה סביב גופה.

קרוב לגבול צעדו בחשש קבוצה של שלשים איש, החפצים לעבר את הגבול בשלום. גם שרה צעדה עמם, ובפיה נשאה תפלה: "אנא ד', הצל אותי ואת הכתבים היקרים אשר עלי, והבא אותנו בשלום אל מחוז חפצנו!"

"עצרו!" נשמעה קריאה ברוסית, ומיד החלו יריות לרחף באויר סביב אנשי הקבוצה. למשמע היריות נמלטה שרה, ומצאה מחסה בתוך גרן של תבואה.

החילים הרוסים ראו אשה נמלטה. "היכן היא מסתתרת?" שאלו זה את זה בכעס, "אף אם אנו לא רואים אותה, הרי שהפלבנים יאתרו אותה בקלות!"

החילים הרוסים הביאו כלבים, הממחים לאתור בני אדם על פי ריחם. הפלבנים צעדו ברחבי השדה, אף שרה לא נמצאה. כיצד לא אתרו אותה הפלבנים על פי ריח גופה?

גופה של שרה עטוף היה בכתביו של "חזון יחזקאל", והפלבנים לא יכלו למצאה,

"ויחגר אתם אכנט ויחבש להם מגבעות" (ח, יג)

מדוע מזכר פאן האכנט בלשון יחיד, בעוד המגבעות מזכרות בלשון רבים?
 מפני שלאכנט היתה מדה אחידה - שלשים ושתים אמה ארה, ושלש אצבעות רחב, הרי הם נחשבים כאחד.
 לעמת זאת, המגבעות נעשו כל אחת במדה שונה, כפי גדל ראשו של כל כהן וכהן, ועל פן הזכרו בלשון רבים - "מגבעות".
 (משנה חכמה)

חבניה בתוך התבואה, וכך היתה לצולה היחידה מאותו מקרה. לאחר תלאות רבות זכתה שרה להגיע לזילנא. מיד כשהגיעה, פנתה לביתו של הגאון רבי חיים עזר גרודז'ינסקי, ומסרה את הכתבים לידו, תוך ספור המעשה.
 נענה רבי חיים עזר ואמר: "אין פלא בכך שלא נתפסת על ידי כלבים, הרי בהיותך מקפת בכתבים, הפכת להיות חלק מספר התורה!"
 יותר מששמרה שרה על דברי התורה, שמרו הם עליה.
 (עלינו לשבח)

הולא דצדיקיא

ובכבוד גדול, כאלו היו פרנסי צבור ואנשי מעשה מכבדים...
 שמו של רבי אריה נשא בהערצה ובאהבה בפי כל. חתנו הגדול מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל התבטא עליו: "זכה חותני ושם שמים התאהב על ידו בכל עת ובכל שעה."
 רבי אריה לוי היה גדול בתורה. הוא נמנה על תלמידיו המבוקשים של רבי ברוך בער ליבוביץ זי"ע ואף למד עמו בחברותא קבועה מדי יום ביומו. רבי זליג ראובן בענגיס זצ"ל התבטא עליו כי הנו "המאור הגדול לממשלת התורה והיראה", ואלו הגאון הרידב"ז מצפת כתב לו פעם: "שקידתך באורייתא עדין מרתח באנני".
 רבי אריה נפטר ביום ששי, ערב שבת הגדול. תחלה הודיעו אנשי ה"חברה קדישא" לקהל הגדול שבאו לחלוק לו פבוד אחרון כי לא יספיקו לטמנו לפני חצות היום, עקב הקשי לירות את הקבר באדמתה הסלעית והקשה של ירושלים. אך לפתע הגיע שומר בית העלמין "סנהדריה", וספר כי סוד כמוס באמתחתו: חלקת הקבר חפורה ומוכנה לקבורת הצדיק. לפני מספר שנים רכש רבי אריה את חלקת הקבר, ובקש מהשומר שבאין רואה יכרה את הקבר ויכסה אותו לאחר מכן בעפר. מחשבתו של הצדיק היתה נתונה על משתתפי ההלוויה, למען יוכלו לשוב לביתם לאחר ההלוויה בעוד היום גדול...
 בצואתו כתב רבי אריה: "אבקש מאד כי שום מוסד לא יוציא שום מודעה מפטירתי, רק משפחתי. וזאת תהיה לשון המודעה: "הרב אריה לוי משגיח בשיבת עץ חיים והמשתתף בצערם של אסירי ציון. ההלוויה תצא מביתי בחצר ההקדש של ר' זלמן סנדר בשכונת "משכנות", בשעה...".
 ובקשה נוספת היתה לצדיק והיא נחקקה על מצבת ציונו: "מי שיבוא על קברי, שיאמר: "אני מאמין באמונה שלימה בתחיית המתים...".
 כתב: ח. הופקוביץ

יום ראשון ט' ניסן (תשכ"ט)
רבי אריה לוי

מעשה היה בירושלים ונפטר אחד מתושבי העיר כשהוא מותר אחריו אלמנה ושבעה יתומים. נותרה האלמנה בודדה בעולמה, ובביתה עני ומחסור, עד שאפלו לשלם למוכר הנפט לחמום הבית, או תשלום שכר למוד עבד ילדיה שלמדו בתלמוד תורה "עץ חיים" לא היה בידה. עם תם ימי האבל, קרא המשגיח המסור של הת"ת רבי אריה לוי ליתומים הרבים, האיר פנים לכל אחד מהם בנפרד, ואמר להם בהתרגשות: "חושבים אתם ילדי שאין לכם מעכשו אבא? אבא כמו כל ילד בחידר? חס וחלילה! אני האבא שלכם! כלכם ילדי! חסר לכם כסף? אני נמצא פאן וממתין לכם. חסר לכם ממתק או משהו טוב? אבא ממתין לכם בחדרו. תמיד!!".
 רצונו של רבי אריה לוי להיטיב עם הבריות היה ללא גבול. לבו הרחום לא ידע מנוח עת ידע כי יהודי פלוני נתון בצרה או זקוק לעזרה. תחת אש צולבת של הלגיון הירדני, פוסע היה רבי אריה לוי עם נכדתו, הרבנית קנייבסקי ע"ה, ברחובות ירושלים, בדרך לעוד מעשה של גמילות חסדים, תוך שהוא משגן באזניה: "דעי לה נכדתי, לכל כדור יש כתבת. שלוחי מצוה הרי אינם נזקים! אנו לא הכתבת של הפדורים הללו."
 במסירות נפש עלאית היה הולך רבי אריה לסעד את לבם של חולים מסכנים שאיש לא רצה לטפל בהם עקב מחלתם המדבקת. הוא הביא להם אוכל חם ומזין, אותו הכינה אשתו הרבנית ע"ה ואף דאג להם לתשמישי קדושה בסיסים - מזון רוחני לנשמתם המיסרת.
 ביתו של רבי אריה היה פתוח לרוחה. עניים ודלים כמו גם אמללים ומרי נפש, היו מתקבלים על ידו בסבר פנים יפות

<p>פה שח לרן</p> <p>ספר זיכרון לגיל הרך לגילאי 3+ נתן להשיג מנגילן</p>	<p>"ההגדה מספרת לי"</p> <p>לגיל הרך 2-3 בלוגי ציורים מקסימים כל דף מצפה נילון. כריכה חזקה במיוחד ללא שם השם המפורש</p>	<p>סדר "תפלה תמה לשבת ומועד"</p> <p>באורים, פנינים יקרים וחדושים מרבותינו גדולי הדורות. מגשים בשפה קלה בשלוב ספורים על סדר ההגדה ומצוות הפסח</p>	<p>"פניני ההגדה לאבות ובנים"</p> <p>בין הפותרים נכנה יוגרלו סברי "ושננתם לבניך" תשובות נתן לשלח: 15325382688 או במייל: jhopko@gmail.com</p>
---	---	---	--